

som en uopklaret Gaade. Men maaske ligger det i mit Ukendskab til Forholdene, og jeg kan kun gentage, at alle vore bedste Ønsker følger dig i din Gerning.“

Emanuel læste det sidste Stykke to Gange langsomt igennem — og under Læsningen drog en bestandig tungere Skygge sig ned over hans Ansigt. Saa sank Haanden med Brevet langsomt i hans Skød; og han blev siddende ubevægelig med Øjnene stift rettede mod Gulvet.

Pludselig rejste han sig og begyndte at vandre hændervridende frem og tilbage i Værelset. Nej, nej! Han kunde ikke — han vilde ikke tro, at Faderen og de andre havde Ret; — at alt, hvad han saa lykkelig havde haabet og drømt, var lutter tomt Fantasteri! . . . Og dog! Og dog! . . . Var det ikke den samme Tvivl, der nu nagede og pinte ham selv? . . . Han vidste, at han med al sin Kraft og Vilje havde søgt at dygtiggøre sig til sin Gerning. De mange tæt beskrevne Ark i hans Skrivebordsskuffe kunde vidne om den utrættelige Flid, den samvittighedsfulde Omhu, hvormed han Dag for Dag og Uge for Uge havde forberedt sig til sine Prækener — i Haabet om, at det dog tilsidst skulde lykkes ham at tage sine Tilhørere fangen under sit Ords, sin Bekendelses Magt. Men forgæves! . . . Aldrig saasnart traadte han om Søndagen frem paa Prækestolen og saa de mange fremmede Øjne rettede imod ham nede fra Kirkens Gulv, før det var, som om al Ordenes Varme og Overbevisning frøs bort paa hans Læbe. Med Fortvivlelse hørte han sine Sætninger klinge hule og tomme hen under de genlydende Hvælvinger, mens han mærkede en bestandig tungere Dødsighed sænke sig over hele Forsamlingen. Det var, som om der mellem ham og Menigheden aabnede sig et bestandig bredere Svælg, hvorover hans Stemme ikke kunde naa — en isnende